

sunnuntai 6.7.2025
aamuseurat klo 8.00
Sanna Parkkinen

Osallistuin jokunen vuosi sitten partiotaidon SM-kisoihin. Suunnistustehtävässä kolmen hengen vartiomme jakaantui ja jokainen meistä etsi omia rasteja. Löysin oman rastini. Rastipaikalla oli muitakin kisailijoita. Kun jäin tutkimaan karttaa löytääkseni reitin seuraavalle rastille, oli ympärilläni yhtäkkiä hiljaisuus. Ketään ei näkynyt missään. Olin yksin. Hätäännyin. En tiennyt missä olin. Ei ollut ketään keneltä kysyä apuja, neuvoja tai ketään, jonka perässä olisin voinut hiippailla seuraavalle rastille. Yritin rauhoittaa itseäni. Suuntasin kulkuni jostain syystä aina vähän vasemmalle. Huomasin veisaavani tuttuja Siionin virsiä. Ne rauhoittivat. Pian löysin tien, jolta olin poikennut metsään.

"Lupaani parhaani mukaan rakastaa Jumalaani, toteuttaa sudenpentujen lakia ja olla toisille avuksi joka päivä." Näillä sanoilla yli 50 vuotta sitten liityin maailman laajuiseen yhteisöön, joka on kannatellut ja taluttanut minua eteenpäin kaikki nämä vuodet. Sievissä, Kipinäskojen ja Samoojien toiminnassa, oli turvallista aloittaa partiopolku. Partiot toiminta loi turvalliset puitteet kasvulle. Oli mukavaa ja innostavaa tekemistä. Oli turvallisia ja mahtavia aikuisia, idoleita Pöllö, Alminen ja Kenonen. Oli kavereita, ystäviä. Oli leirejä, joihin kannettiin perunat ämpärillä kivikkoista polkua, selässä isän mehtäreppu, jossa leirin ajaksi äidin tekemät lauontaimakkaralla päällystetyt voileivät voipaperissa ja Anttilan viiden markan makuupussi. Toiminnassa oli mahdollisuus kokeilla omia taitoja, onnistua ja epäonnistua turallisessa ympäristössä.

Tuossa mainitsemassani partiolupauksessa on kohta, joka on elämässäni ollut minulle ohjenuora. Lupauksessa sanotaan, että "parhaani mukaan". Parhaani mukaan ei aina ole helppoa. Yhteiskunnan, some-maailman, kavereiden, läheisten odotukset ja vaatimukset voi olla vaikea ja mahdotonta totetuttaa. Ne vaativat täydellisyyttä. Enemmän kuin parhaani mukaan. Kun tavoitteet, odotukset eivät toteudu masentuu, ahdistuu ja väsähtää. Kokee olonsa epäonnistuneeksi ja arvottomaksi.

"Parhaani mukaan" antaa minulle lupauksen. Minun ei tarvitsekaan olla täydellinen. Minulla on lupa kompastua, epäonnistua tai asettaa joskus ne tavoitteet matalalle, että voin iloita onnistumisestani. Minulla on lupa pyytää apua. Avun pyytäminen ei ole heikkoutta. Usein juuri ne, jotka uskaltavat pyytää apua, ovat kaikkein rohkeimpia. Avun pyytämisessä on mukana toivoa. Toivoa siitä, että jossain on joku, joka välittää. Jos en osaa tai pysty, saan apua. Minua autetaan.

"Parhaani mukaan" muistuttaa, että riitän juuri tällaisena. Kelpaan juuri tällaisena. Minä riitän. Minulta ei vaadita enempää kuin se mitä oikeasti osaan, mihin oikeasti pystyn. Riitän Jumalalle juuri tällaisena.

Näiden herättäjäjuhlien tunnuksessa, "Matkalaista taluta", piilee viisaus. Se muistuttaa meitä siitä, että elämä ei ole polku, jota kuljen yksin. Olemme polulla joskus kevein askelin, toisinaan uupunein jaloin. Joskus meistä jokainen tarvitsee jonkun, joka ojentaa kätensä ja kulkee hetken rinnalla. Aina ei kaikkea sanota ääneen. Vierellä olemalla viestitän "En jätä sinua yksin." Jokaisella meistä on oma polkunsu kuljettavana. Joskus se on hyvin selkeä, joskus taas sumuinen ja kivikkoinen. Meillä voi olla kartta, mutta emme aina tiedä tarkalleen, missä olemme tai minne menemme. Silloin rinnalla oleva lähimmäinen voi olla hän, joka auttaa katsomaan uusin silmin, näyttää polun, jota emme itse huomanneet.

Meistä jokainen osaa varmasti nimetä elämästään ainakin yhden ihmisen, joka on joskus tukenut, auttanut, neuvonut, ehkä juuri silloin, kun itse ei jaksanut ottaa askeltakaan eteenpäin, ollut vierellä. Hän saattoi olla se, joka uskoi minuun, kun itse en uskonut. Ystävä, joka kuunteli, kun kaikki tuntui olevan sekaisin. Tai täysin tuntematon ihminen, joka sanoi juuri oikeat sanat oikeaan aikaan.

Meistä jokainen on vuorollaan kulkija ja auttaja. Kukaan ei jaksanut loputtomiin yksin. Me väsymme. Epäilemme itseämme. Kompastelemme. Ja juuri silloin, enemmän kuin koskaan, tarvitsemme toisiamme, tarvitsemme ihmistä, joka ei ojenna pelkästään kättään, vaan myös sydämensä. Hymy. Kiitos. Läsnäolo. Se, että kysyy vilpittömästi: "*Miten sinä voit?*" ja jää kuuntelemaan vastauksen. Ihmisyyden paras puoli on kyky myötäelää. Se, että pystymme asettumaan toisen asemaan, että voimme kulkea rinnalla edes hetken, se vaatii pysähtymistä. Kiireen keskellä voi olla helpompi ohittaa kuin pysähtyä. Maailma ei muutu paremmaksi sillä, että kuljemme laput silmillä toistemme ohi. Jeesus pysähtyi, hän kuunteli ja kysyi. Hän opetti meitä pitämään toisistamme huolta, rakastamaan toisiamme. Maailma muuttuu, kun pysähdymme, kun näemme toisemme. Me voimme kantaa toisiamme mielessämme ja sydämessämme. Parhaani mukaan.

Alussa kertamani kokemus eksymisestä partiotaitokisoissa päättyi siihen, että tietä kulkiessani aloin kuulla omaa nimeäni huudettavan. Kuljin sitä kohti ja kannon nokassa istuivat partiokaverini Silja ja Kaisa. Minua ei jätetty yksin. Partiokaverit pitivät huolta.

Partioliikkeen perustajan lordi Baden-Powellin viimeisestä viestistä: "Yritä jättää tämä maailma vähän parempaan kuin sen löysit, ja kun tulee vuorosi kuolla, voit kuolla onnellisena tuntiessasi, että et ainakaan kokonaan ole aikaasi tuhlaanut, vaan olet tehnyt parhaasi. "Ole valmis" tällä tavalla elämään onnellisena ja kuolemaan onnellisena, pidä partiolupauksesi aina, silloinkin kun et enää ole poika, ja Jumala auttakoon sinua siinä. Ystäväsi."